

Sárospataki Kronika

II. évfolyam

5. szám

1971. december

Iskolánk 440 éves. Mond ez a szám valamit? Sok ez, vagy kevés? Ha a párizsi vagy oxfordi egyetem életkorához hasonlítjuk: kevés. Ha kisebb területen tekintünk szét: sok. Ha magunkat keressük benne: elég. Elegendő, mert minden benne van, ami életünk tanulsága lehet.

Benne van a nyitottság, az érdeklődés, a tanulás vágya és kemény szándéka. A szülők áldozata, akik messziről is idehozták gyerekeiket, hogy pataki diák lehessen; a diákok tudásszomja, lelkesedése, akik Kazinczyhoz hasonlóan gyertya mellett vakoskodva is olvastak, tanultak, vagy a szabadban hangosan szavalták, zengve recitálták a régi költők verseit; benne van a tanárok egyetemességi igénye és törekvése a legjobbra, azoké a tanároké, akik a magyar és európai tudomány legkorszerűbb eredményeit igyekeztek itt képviselni, benne van Comenius átfogó reformterve, újra törő alkotókedve, Simándi gyakorlatiassága, vagy Erdélyi János haladó népiessége.

De a hűség és becsületesség, a kitartás és helytállás férfias erényét is kitől tanulhatnánk meggyőzőbben, testreszabottabban, mint elődeink híres vagy köznapi, de mindenképpen nekünk is szóló példáin? Ez éppúgy jelenti a tanár- és diák-gályarabok eszméikhez való hűségét, mint a büjdosó diákok ragaszkodását a korsokra rakott könyvek és nyomda által jelképezett iskolájukhoz, vagy mint azoknak a tanároknak a lokál-patriotizmusát, akik egyetemi katedrák lehetőségét utasították vissza azért, mert itt akartak élni és dolgozni. S az öregdiákok újra és újra visszatérő s egyre növekvő Anteus-csapatái nem a pataki szellem erejét bizonyítják, és nem a Patak iránti hűségből adnak-e leckét?

Hűség és áldozat a hazaszeretet lényege is. Ez az áldozatvállalás küldi csatába a legendás pirossapkásokat, „a magyar szabadság oroszlánbarlangjából”, s ez a hűség vezeti a diákokat majd egy századdal később, hogy járják a falvakat, s megismerjék a népet, melynek szolgálatára készülnek.

Természetes ez a népszerűség, hiszen a nép belül is ott van az iskolában, „a szegények iskolájában.” Ebben az iskolában, ahol az embereket belső értékeik szerint becsülik, ahol választják a vezetőket, ahol származás és vagyon nem jelent kiváltságot, ahol szegény és gazdag együtt él, ahol ösztöndíjakkal mentik a rászoruló tehetségeket, s adnak ezzel egyenlőbb esélyt a tanulmányi versenyfutáshoz: nem az egyenlőség és demokratizmus elve uralkodik-e?

Ezekre gondolva talán nem is nehéz felelni arra a kérdésre, hogy miért maradt fenn az iskola 440 éven át. Azért, mert mindig meg tudott újulni, mert mindig fiatal tudott maradni, mert a régi eszméknek új változatát tudta megvalósítani, mert hagyományt és korszerűséget tudott egyesíteni. Ezért vált **pataki** iskolává, azzá, amit ez a név jelentett és még ma is jelent sokaknak: ezért van az, hogy nemcsak fennmaradt és él, hanem időnkint példává és fogalomká, a szabadság- és hazaszeretet, emberség és haladás, tudomány és demokratizmus eszméit megtestesítő intézmény fogalmává tudott válni.

Eszményítő ez a kép? Bizonyára igen. De talán csak azért, mert az iskola is komolyan vette az eszményeket, s törekedett hozzájuk formálni az életet. Nem volt ez mindig könnyű. Néha az elnyomó hatalommal való szembeszállásban, néha bizonyos okos — mert szükséges — megalkuvásban találta meg nemcsak a „modus vivendi”, hanem a „modus educandi” is. Ha bizonyos korszakokban nem volt korszerű a tananyag, legalább a szép magyar beszédet és jó erkölcsöket dicsérik Bessenyei; ha a magyarság veszélyben forgott, a magyar nyelv oktatási nyelvré tételével válaszolt az iskola; ha a felügyeleti szervek nem értették meg a demokratikus eszméket, a tanárok ismerték fel a 19-es forradalom jelentőségét, és adtak rá méltó visszhangot.

Nem állítjuk, hogy töretlen volt az út s hibátlan ez a 440 éves élet. A tanulság- és példakeresés nem akar tömjénezés lenni, csak felelevenítés azoknak a tényeknek és eszméknek, amelyekből ma is tanulhatunk.

Novella

A felvásárlóhelytől

a kényszerzubbonnyig

Vidáman sétáltam az utcán. Örültem a friss levegőnek, a napfénynek.

Egyszer csak jött velem szemben egy vidéki asszony.

— Mondja mán, lelkem, merre van a felvásárlóhely — kérdezte.

Hangosan elmagyarázom neki az utat.

— Tudja, lelkem, van vagy harminc tyúkom. Eladom a tojást, aztán veszek egy kis korpát a cocának, meg a ganajt is ki kell már hordatni a földre. — Udvariasan bölintottam, mintha érdekelne a história. Beszéltem még a TSZ-vezetőségről is, meg hogy miket csinált valamilyen Pista, majd vagy egy negyedóráig a mai fiatalságról.

Amikor sikerült megszabadulni tőle, úgy éreztem, mintha egy kicsit felment volna a vérnyomásom.

Alig sétáltam tovább, jött egy bácsi. Az is a felvásárlóhely iránt érdeklődött. Aztán jött minden sorban: a tyúkok, a coca, a TSZ vezetősége, a ganaj, Pista és a mai fiatalság. Amikor elment, úgy éreztem magam, mint a mennyek országában. Nem sokáig tartott ez az öröm. Ismét jött egy néni.

— Kedveském, hol van a felvásárlóhely?

Ekkor éreztem, hogy valami mozog a zsebemben. Nem volt semmi, csak a bicska nyílt ki. Elmagyaráztam neki az utat és elszaladtam, nehogy harmadszor is meg kelljen hallgatni azt a szöveget.

Ösztönösen kerülgettem a vidéki bácsikat és néniket ezek után.

Egyszer csak utánam szólt valaki.

— Fialember! Egy pillanatra legyen szíves. — Hátranéztem, hát egy szemüveges, ősz hajú úriember állt mögöttem, fekete aktatáskával a kezében.

— Lenne szíves megmondani — kezdte —, merre van a felvásárlás . . .

Tovább nem tudta folytatni, felüvöltöttem és innentől nem emlíkszem semmire. Most már jól érzem magam. Egy szép, fehér szobában vagyok. Fehér köpenyes emberek járnak mindig körül-

löttem. Nagyon udvariasak. Csak amikor felkelek, mindig rámadnak egy kabátot. Nagyon szép, csak egy kicsit hosszú az ujja. És hogy ne lógjon a földig, hátul összekötözik.

(Jegyzet: Sok a szöveg, sok a szöveg, és ez sírba teszi az embert.)

Koczka Imre III. b

Egy régi naplóból

Kedvenc szórakozásom régi limlomban turkálni.

A múlt héten felszabadultam egy lomtárba, ahol kedvemre böngészhettem. Találtam többek között egy naplót. Jobban mondva, egy napló négy lapját. Jó régen írhatták. Teljesen meg voltak sárgulva a lapok.

Elég nehezen tudtam elolvasni.

Augusztus 14.

Kutya meleg az idő, hogy a ménkű csapjon bele. És még csak eső se esik. Legalább az esne. Mindegy, nem lenne olyan meleg. És nem lenne por se.

November 9.

Rongy, kutyának való idő van, hogy a ménkű csapjon bele. Állandóan esik ez az istenverte eső. Csupa csatak minden. Az ember utál kimenni az udvarra, mert rögtön beleragad a sárba. Bár fagyyna már, és ne lenne ez a pocsek sár.

Január 11.

Pocsek hideg az idő, hogy a ménkű csapjon bele. Csupa jég minden. Úgy csúszik, mint az istennyila. Olyan hideg van, hogy az emberbe még a lélek is belefagy. Csak lenne már egy kicsit melegebb. Eltűnne ez a nyavalyás jég.

Április 15.

Rongy az idő, hogy a kutya egye meg. Se meleg, se hideg.

Hol esik az eső, hol nem.

Csak lenne már jó meleg, és ne esne ilyen sok eső.

Hát igen.

Ha meleg van, az a baj, ha hideg van, az a baj, ha esik, az a baj, ha nem esik, az a baj. Valamit csak kell szidni.

Anélkül nem élet az élet.

Koczka Imre III. b

Historia docet

Azt mondani: „extra Hungariam non est vita“, hiába való, s kacagást, vagy szánakozást okozó beszéd... és mégis... van valami ki nem mondható, mi a nemesb embert ellenállhatatlan erővel csatolja hazájához, legyen az bár kopár mező, bár berkes lapány, vagy hősivatag.

Széchenyi: Hitel

Téli táj

Molnár Irén IV. f

Olyan zöld

Olyan csavargó élet kell nekem
hogy nem érezzem:
közel a halál,
s távol a végtelen.

Olyan zöld legyen mindig
a világ,
Mint azon a reggelen,
Mikor lábam elé
borult a csoda-nyár!

Érzem, még egyszer
harsogó kedrvel
ébred a reggel
zöld szerelemmel.

Elmegyek innen,
Nincs, ami tartson,
Hegytetőn járok,
Mély tóban alszom.

Apró hangok, füst az erdőn,
Benne jár a szél tekergőn,
Borzolja a lombokat,
Levelet lop, elszalad.

Zöld a csend, a tó,
az álom, a táj.
Ha egyedül vagyok,
a magány se fáj.

Tóth Magdolna
öregdiák

Néprajz

„Tárjuk fel és őrizzük meg a múlt szép emlékeit és értékeit.“ Talán ennek a gondolatnak akar eleget tenni néprajzi szakkörünk, amikor a Sárospatak, Sallai utca 24. szám (özv. Schmidt Mihályné tulajdonában lévő) ház felépítését és annak belső díszítését bemutatja. Szakértőnk Szerencsi Mihály kőműves volt.

A ház 1850–70. között sekély, 30 cm-es kő alapra épült.

Felmenő falai vályogból és régi fajta, nagyméretű téglából készültek. A falakat törekes sárral tapasztották be. Padozata döngölt föld. Falai a kor szokásához híven fehérre vannak meszelve kívülről is, belülről is. Az épület két szobából, konyhából és kamrából áll.

A konyhában szabadkémény található, amely szintén vályogból és téglából készült. A szabadkémény alsó része füstgerendával és arra épülő vályogboltozattal van ellátva úgy, hogy a füst az előtérbe ne jöjjön ki. A kémény teteje laposra van fedve, hogy a hó és eső ne essen be. A szabadkémény tető feletti mérete 60x60-as. A füstnyílások oldalt vannak. A két szobából egyszerű átvezető lyukon ment a füst a szabadkéménybe. Tetőszerkezete vegyes tölgy- és fenyőanyag. Mennyezete gyalult deszka, mestergerendával ellátva. A tető-héjazata az építéskor zsindele volt. Az eredeti kiképzése érdekes. A gerendák túlnyúlnak a szerkezeti falon, így oldották meg a tornácot. A nyílászárók, az ajtók és ablakok egyszerű gyalultak. Az ablak méretei 80x70 cm. Külön figyelmet érdemel a konyhai előtér.

Régi szokás szerint kerámiával díszítették, s ezek láthatók a falon ma is. A tányérok Telkibányán, Hollóházán és Sárospatakon készültek.

Jelentős részük szintén a múlt században. Egyszerűek, de szépek. Olyanok, mint a bennük lakók lelki világa.

Öszeállították: Móricz Gizella.

Horosz Ilona, Várhomoki Béla, Mátyas Péter, Szilvási Anna

Anekdotalák

Három diák találkozott össze valamikor régen egy öreg tiszteletesnél: egy pápai, egy debreceni, meg egy pataki.

Ébédnél a tiszteletes úr ült az asztallón, mellette balról a pápai, jobbról a debreceni, szemközt a pataki.

Ébéd után pipára gyújtottak mind a négyen. Pipázgatás közben a tiszteletes úr odafordul a pápaihoz:

— Aztán hányadéves, öcsémuram?

— Én bizony volnék már másodéves, tiszteletes uram — felelt nem minden kevélység nélkül a pápai diák.

Most a debrecenire nézett a tiszteletes úr:

— Hát öcsémuram?

— Én harmadéves — pöffent a pipán a debreceni. A tiszteletes úr az asztal túlsó vége felé bökött a patakinak:

— Hát öcsémuram?

A pataki diák nagy bodort eresztett ki a pipájából, s úgy félvállról vetette oda:

— Mint azok ketten együttvéve.

A tiszteletes urat bántotta kissé ez a nagy fölény, s gúnyosan vágott vissza:

— Aztán tud-e annyit, mint ezek ketten együttvéve?

— Mint kendtek hárman! —

volt a flegmatikus válasz

(Megjelent: A pataki diákvilág anekdotakínese: I. k. 70. oldal)

Iskolánk története

A pataki mágus

Az 1700-as évek elején a pataki iskola egyik híres tanára, Simándi István kapta ezt a nevet.

1675-ben született Abatújban. Édesapja Patakra szerette volna adni diáknak, de akkortájt a skólában a jezsuiták ültek, akik száműzetésbe kényszerítették a kollégiumot. A diákok Erdélybe, mások Kassára, ismét mások Göncre menekültek, követve Csécsi János professzorukat. Simándi Göncön lett kisdíák. A császáriak azonban itt sem hagyták békén a skólát, ezért egy éjjel Kassára menekült.

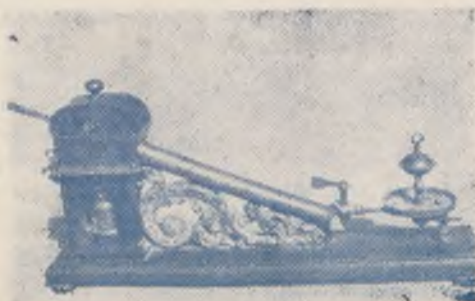
Ekkor már 20 éves volt, prepa, azaz tanárképzős. A következő ősszel Kassán szeniornak nevezték ki, majd Miskolcon lett iskolaigazgató. Az Alma Mater nehéz napjai 1703-ban értek véget, amikor megjelent Patakon Orosz Pál kuruc generális, aki katonáival kiűzte a jezsuitákat. Simándi 1704-ben a pataki iskola támogatásával külföldre megy. Három évig jár Heidelbergben, Norinbergben, Amszterdamban és Rotterdamban egyetemre. 1707-ben forradalmi szellemű tanárként tér vissza Sárospatakra. A természettudományok oktatása és a korszerű módszerek álltak tevékenységének középpontjában.

1708 elején farkasordító hidegben, zsehében 800 arannyal (amit az iskolatanács szavazott meg eszközök megvételére) útnak indult a külföld tudós városai felé. Egyre nagyobb csomagokkal, majd jól őriztetett szekerekkel járt városról városra. Sok megpróbáltatás után Krakón és Kassán át tér haza. Itthon senkinek sem engedi, hogy a szekrényhez nyúljon. Maga rakja ki kincseit, és saját szobájában őrizteti valamennyit. Majd külön terembe viteti, és bemutatja professortársainak.

Mi mindent láttak a professzorok, majd a diákok is?

Egy cédrusfából készült tárcsás kereket, amelyre szabályos távolságokra ezüstlemez-csíkok voltak erősítve. Ha a tárcsát megforgatták, a csíkok kefével érintkeztek, és minél jobban forgatták, annál nagyobbakat szikráztak (szikrainduktor). Majd egy mozdulat, s megszűntek a szikrák, melyek kis várakozás után két, távolabb felállított gömb között apró villámokként sülték ki.

Következett a légszivattyú.

Sok, ma már jól ismert, légritkítással kapcsolatos kísérletet akkor mutattak be először Patakon, s valószínűleg Magyarországon is. Simándi bemutatta, hogy a hang terjedéséhez, az élet fenntartásához levegőre van szükség. Kimutatta a légköri nyomást (magdeburgi félteke) és különböző fokozatú légritka tereket állított elő. Azután hatalmas vörösbarna dobozt vett elő.

Erős fényű olajos mécsesét állított bele, s lám: a falon feltűnt egy kis fémgyűrű. Majd egy üveglapot dugott a dohoz aljába, és a falon megjelent a híres bibliai kép: Ádám kiűzetése a paradicsomból.

Ezután több ilyen vetített kép következett, ezek közül is bemutatunk néhányat.

A laterna magica élőképesodái után még újabb csodák következtek. A hosszúra nyúlt előadás után a professzorok tisztelettel bámultak fiatal kollégájukra, aki valóságos csodákat, „ördögi praktikákat” mutatott be. Ódahaza a tanári házakban megindult a szóbeszéd, hogy „nagytekintélyű Simándi uram a sátán ivadéka”, és „esodái” „nem istentől való dolog”. Még akik szerették és becsülték, maguk között, azok is úgy nevezték, hogy a „pataki mágus.”

Végrendelete így szól: „Kérem, hogy az iskola experimentális instrumentumaira, mint a szemök fényére, vigyázzanak . . . és mi kevés ételre italra való, valamint póri alkalmatosság házamban maradt, költse el a szép ifjúság.”

Nagy Zsolt II. f

H I R E K

Iskolánk és a Kazinczy-verseny

Kazinczy Ferenc halálának 140. évfordulója alkalmából október végén Sátoraljaújhelyen rendezték meg a nagy nyelvújítóról elnevezett „Szép magyar beszéd“ verseny megyei és területi döntőjét, amelyen megyénk, illetve Miskolc, Debrecen és a rendező Sátoraljaújhely városok, valamint Szabolcs-Szatmár és Hajdú-Bihar megyék legszebben beszélő középiskolás diákjai vettek részt. Iskolánk III. e osztályos tanulója, **Kelemen Katalin** megnyerte a megyei versenyt, és a területi verseny első hat győztesének járó egyik fődíjat is kiérdemelte.

kiejtési és szavaló versenyeken is (Kohler Katalin 1968, 1970, 1971, Szabó Imre 1969.) Kelemen Katalin eredményének is azért örülünk olyan nagyon, mert ezzel méltóképpen folytatja a már csaknem hagyományossá vált sikersorozatot. Ez arra ösztönzi Kazinczy egykori iskolája mai diárait és tanárait, hogy a jövőben is ápolják e hagyományt — édes anyanyelvünkért, a „szép magyar beszédért“.

Mester Judit IV. a

Műfordítások

WOLFGANG JÄHNIG:

Hány szó kell a szerelemhez?

Kérdelek tőlem: hány szó kell a szerelemhez?
Én mondom neked: nem tudom. Talán
egy szó, talán egy sem, talán ezer.

Ma például nem volt egy éjszaka elég
Szerelmemet kifejezni teljesen,
Mert azt mindenben, amit tettem, éreztem.

S reggel már csak hallgatásom beszélt,
és jobban, mint én szóval voltam képes.
S nem maradt gondolat kifejezetlen.

Kérdelek tőlem: hány szó kell a szerelemhez?
Én mondom neked: nem tudom. Talán
egy szó, talán egy sem, talán ezer . . .

Fordította: Komjáthy Lajos öregdiák

MICHAEL DRAYTON:

SZONETT

Élek, egyedül állok
én dekadens kicsi árva.
Párkereső szerelemből
esve didergő magányba.

Élesem, újra felállok:
rossz e nehéz, rövid élet.
A jót keresve keresni
egyedül nem lehet értsd meg.

Enyém leszel, ha jó a jövő!
Pár nap, pár év? Nem nagy idő.
Néha kísértett szemed felém,

neked csak néha kellettem én.
Kellettél te, hogy légy, kit el sose rejtek.
De jön a nyár, s remélem, elfelejtlek.

Angolból fordította: Pinczés István öregdiák

Verse

ORBÁN ÉVA I. b: **S z ó**

Tűz, fény, élet
Remény
Fű, fa, virág
Regény

Jövő, múlt, fiú
Talány
Ki a hibás? talán
a lány

Ég, föld, felhő
És ő.
Víz, nap, bánat
Késő

Nap, mosoly, kezed
Meleg
Soha, mindig, együtt
Veled

Forum

A játékos, humoros szókapcsolatokon, szójátékokon, hanghatásokon alapuló versek általában szatirikus lapokban jelennek meg. Az itt közölt versekhez hasonlókat lapunkban még nem publikáltunk. („Kannybál Baby“-nak a Kazincbarcikai Vegyipari Technikum tanulójának verse)

A féreg, kéregméreg!

Egy szű percegve csúmcsoq
Háncsot, nem bogáncsot mar a karma,
S lerágja magát a zöld gyepig,
Pedig káros ez az ügybuzgalma.

A harkály csak kopog, hisz ő a fakopács
Kalapács, s más egyszerű gépe nincsen,
Sem rovarirtója, hogy abból hintsen a fára,
Mely az ő vára.

Ezért csőrével váj mélyen annak oldalába,
Ehhez még segítség a lába,
S nem kell hozzá se bába, sem drót,
Hogy kihúzza a pondrót,
Mert csőre éles és nem széles.
Enélkül hiába szaladna körbe-körbe a fán
Éhkoppon maradna.

Sebesen széttekint, hogy nincs e kiút,
Egy kérget faló étnekvaló.
A szű nem soká perceg, hisz percek kérdése,
S ráakad a harkály, melynek bögye egy tartály
Idejut a rovar, mert enni vágyott,
Fáknak rostjaira hágott, s rágott,
Büntetése lételenség, hisz a zúza apróra zúzza.

Száll az idő és a harkály,
Aztán kiürül a tartály,
S ott sötétlik mindenem,
Orromon vagy ingemen
Az egykori féreg.

Hát nem méreg?

Kannybál Baby

Megkérdeztük diákjainkat, hogyan vélekednek róla?

A versről nagyon különböző, egészen szélsőséges vélemények hangzottak el, amelyek közül most néhányat itt közlünk.

„Túl hosszú, néhol szellemes, helyenként erőltetett“.

„A vers szerzőjének még sokat kell tanulnia“.

„Vidám, könnyed versike, ötletes csattanóval, de nem mond semmit“.

„Ötlete alapján dicséretes próbálkozás“.

„Kifejezetten jó vers, mert könnyed, gördülékeny“.

„Szegény ötlet, gyenge csattanó, hosszú“.

„Semmi különleges nincs benne, nincs hangulata, inkább stílusgyakorlatnak hat“.

„Impresszióra épülő képek, a naturalizmus sajátos jegyeivel“.

„Van benne sok jó összecsengés, de nem értem ezeket“.

„Játékossága, humora költői gyakorlatra vall“.

Hát igen! Quot hominum, tot sententiae! Nem könnyű a költőknek, de a kritikusok egymásnak is legalább ennyifélet mondanának!

Az önkormányzatról.

Az elmúlt tanévben kétszer, az idén egyszer szervezett iskolánk KISZ-szervezete önkormányzati napot. Ezek során belekóstoltunk a „pedagógus munkába“, de éreztük annak felelősségét is. Úgy gondoljuk, igen tanulságos volt.

De csak ennyiből áll a diákönkormányzat?

Egy iskolának a társadalom előtt való megjelenését, annak a milyenségét — jól működő önképzőkör mutatná be legjobban!

Meg vagyunk elégedve annak munkájával?

Iskolai újságunk, a „Sárospataki Krónika“ illusztris lap!

Te mennyiben járulsz hozzá megjelenéséhez? (szellemiekben, anyagiakban egyaránt)

Iskolánk Sárospataknak kultúrcentruma! Feladatunk lenne például a helyi, „régii“ kultúra mentése, ápolása!

A néprajzi terem gazdagításához mennyivel járultál hozzá? Tudod azt, hogy Patak önálló zenekultúrával rendelkezik? A pataki diákdalok, de általában a pataki keletű dalok „fülbemászó“ dallamúak!

Hányszor halljuk ezeket zenés műsorainkban?

Tudod azt, hogy a népművészet számtalan területen él még?

Miért nem indulunk „hareba“ ezek megmentésért? Rengeteg szöttes, faragvány s használati eszköz hever a régi házakban és a padlásokon!

Sárospatak 1201-ben lett város!

Nem gondolsz arra, hogy történetét össze lehene állítani a mondák tükrében? Jól rajzoló diáktársaink szép illusztrációkat készíthetnének hozzá!

Sárospatak régi diákváros! Iskolánk 440 évével hazánk legrégebbi iskolája!

Nem vagy kíváncsi arra, hogy milyen volt elődeink élete? Hogyan valósították meg önkormányzatukat?

(Réméljük azonban azt, hogy a Rákóczi-est és a farsangi bál megrendezésre kerül!)

a III.-dsek.

HÍREK

Gimnáziumunk egész ifjúsága októberben 6 napon keresztül szüreti társadalmi munkán vett részt a Tolcsvai Állami Gazdaságban. Összesen 4,501 q szőlőt szedtünk le. Tanulóink közel 170,000 Ft munkabért kaptak.

KISZ-szervezetünk október 17-én, vasárnap 350 fővel szüreti társadalmi munkán vett részt. Ifjúsági szervezetünknek 11,000 Ft munkabért számolt el az Állami Gazdaság.

Ahogy utólszor láttalak

(Baja Mihály)

Klacskó Béla

1. Ahogy u-tól-szor látta-lak A kiskert-
2. Ősz volt. Októ- ber. Csende-sen Búcsú-ra
ben a fák a-latt, Arcod-ra gyér lombok kö-
nyújtot-tam kezem, Míg halkan muzsikált a
zött A hold ezüst fá-tyolt kötött.
szél s táncolt a sok hervadt levél.
3. S ma sem tudom megmon-da-ni, Hogy mit a-
4. Ahogy u-tól-szor lát-ta-lak, Ka-rom-ba
kartam monda-ni, - Úgy elfo-gódtam, azt hi-
mért nem zártalak? Mért sugtam szívemnek ma-
szem, Nagyon, nagyon fájt a szívem.
gam: Boldog-ta-lan, boldog-ta-lan.

KLACSKÓ BÉLA,

a sárospataki pedagógus társadalom közkedvelt alakja.

A szinte valamennyiünk kedvelt Béla bácsiját mutatjuk most be kissé szomorkás, de mégis kedves s a diákszerelmet is idéző dallamával. Évtizedeken át fáradozott az ifjúság zenei nevelése érdekében, de most is sokaknak segít a szárnypróbálgatásokban. Most mit is kívánhatnánk neki mást, mint jó egészséget és békés, boldog öregkort.

Sárospataki Krónika

A GIMNÁZIUMI IFJÚSÁG LAPJA

Szerkesztő és a kiadásért felel: HAJDÚ ISTVÁN tanár

Szerkesztőség és kiadás helye: Rákóczi Gimnázium, Sárospatak

Ifjúsági szerkesztők: Mester Judit, Kiss Tibor, Cseh Erzsébet, Kivárdai József, Koncz Béla, Kulcsár Gábor, Tóth Tibor

Tanár szerkesztők: Dr. Bertha Zoltán, Juhász Ferenc, Kolláth Sándor, Páldi Jeremiás, Sipos István,